

DANDY SMITH

fica greșită

Traducere din limba engleză de
ROXANA BRÎNCEANU

Prolog

CELE DOUĂ SUNT SURORI. AU VÂRSTA DE 10 ȘI 13 ANI. Sunt singure acasă. Niciuna dintre fete nu îl observă pe bărbatul care le urmărește din pădurea aflată în spatele casei lor.

Cea mai mare, Olivia, este responsabilă cât sunt plecați părinții lor. Pe blatul din bucătărie sunt bani pentru pizza și o listă cu numere de telefon de urgență stă lipită pe frigider. Olivia nici măcar nu se uită la ele; Blossom Hill House se află în Stonemill, un târgușor idilic din inima Somersetului, un loc în care oamenii se simt suficient de în siguranță să-și lase ușile descuiate.

La șase seara, fetele se încălță. În ciuda instrucțiunilor de a fi în pat până la ora nouă, Olivia a hotărât că o va lăsa pe Caitlin să stea trează o jumătate de oră mai târziu și, atunci când își ia sora de mână și iese în soarele verii, avertismentele părinților ei de a rămâne în casă îi zboară din minte ca puful de păpădie.

Fetele închid ușa bleumarin de la intrare cu ciocănel de alamă în formă de albină, dar nu o încuie. Caitlin se uită în sus, fiindu-i dor de petalele roz care plutesc în jos primăvara din cireșul din grădina lor. Ies pe poartă și o iau la dreapta, apoi la stânga pe drumul ce duce la magazinul

fermei. Folosesc banii de pizza ca să-și cumpere sendvișuri: pâine groasă cu crustă crocantă, șuncă afumată și brânză tare. Alături, la brutărie, cumpără negrese cu ciocolată neagră și sticle de limonadă rece. Pleacă împreună cu prada și se grăbesc spre pajiștea cu flori sălbatice. Aici, printre flori de nu-mă-uita bleu și inflorescențe de un galben viu de piciorul-cocoșului, petrec ore întregi pe iarba încălzită de soare. Vara se întinde în fața lor, o pânză albă care așteaptă să fie pictată cu posibilități și aventuri.

Olivia își întoarce fața spre cer și își slăbește coada groasă, aurie, apoi își trece degetele prin păr până când îi cade într-o cascadă blondă pe spate. Caitlin trage de o șuviță din propriul păr; șaten-închis și, după părerea ei, plictisitor în comparație cu splendoarea de apus de soare a părului surorii sale. Observând expresia ironică de pe chipul lui Caitlin, Olivia spune:

— Părul tău e foarte lucios; e roșu ca vulpea când îl atinge lumina, Kitty-Cate.

Fata se uită cu bucurie la Olivia, prinzând complimentul și strângându-l cu putere la piept.

Cele două stau și fac bijuterii din lanțuri de margarete. Termină de mâncat ultimele firimituri din picnicul încălzit de soare și beau ultimele picături de limonadă. În strălucirea blândă a luminii serii, Olivia face o roată perfectă pe pajiște. Are membre lungi, bronzate, și o simetrie perfectă. Se oferă să o învețe și pe Caitlin. Aceasta e neîndemânică, necoordonată și se teme de eșec. Caitlin minte, prefăcându-se că o doare glezna, pentru că știe că nu va fi niciodată în stare să imite echilibrul fără efort al Oliviei. Ea trăiește mulțumită în umbra lungă a surorii sale. Nu în sensul că este mai puțin iubită de părinții lor, pentru că fetele sunt adorate în mod

egal. Mai degrabă, Olivia este mai mare, ea a fost prima care a vorbit, a mers și a făcut roata. Caitlin este mereu puțin în urmă. E fericită, în siguranță în umbra surorii sale.

Fetele se întind pe iarbă și privesc norii albi ca laptele de pe cerul albastru nesfârșit; arată formele pe care le văd: un iepure care sare, o pălărie de vrăjitoare, un pantof de balet. Dacă ar ști despre ororile din seara aceasta sau despre realitatea cruntă de mâine, ar dori să oprească timpul și să se adâncească în această după-amiază caldă de iulie. În acest moment sunt tinere și lipsite de griji, iar viitorul lor este la fel de organic și de sălbatic ca pajiștea din jurul lor. Și, deși nu știu încă, aceasta este ultima după-amiază perfectă pe care o vor împărți una cu alta.

Merg pe jos pe drumul lung spre casă, inspirând mirosul proaspăt de iarbă tăiată și ascultând sunetul îndepărtat al unei dubițe cu înghețată. Trec pe lângă casa lui Florence. Fata zveltă, cu păr negru tuns într-un bob parizian, stă la fereastra camerei ei, privind apatică afară, cu capul pe genunchi. A fost pedepsită astăzi, în ultima zi de școală, pentru că și-a rulat fusta prea scurt. Olivia și Florence sunt cele mai bune prietene. Sunt reginele Școlii de Fete Southfield. Au genul de prietenie ușoară, fără efort, după care Caitlin tânjește. Când Florence le observă pe surorile Arden zăbovind la poarta ei, se luminează și își scoate căștile de la MP3 player. Le face cu mâna, dar rămâne tăcută, în caz că mama ei pândește prin apropiere. Surorile îi răspund la salut. Mai târziu, Florence va fi întrebată în repetate rânduri de poliție la ce oră, mai exact, le-a văzut pe fete trecând pe lângă casa ei. Răspunsul ei se va schimba și se va schimba iar și iar, pentru că nu e sigură. Pentru tot restul vieții sale, va fi foarte atentă la oră.

Acasă, fetele poartă pijamale de bumbac asortate. Se așază pe canapeaua mare din fața televizorului, cu o găleată de popcorn între ele. Nu știu nimic despre străinul care pândește în grădina din spate și le urmărește.

Mai târziu, Caitlin urcă la etaj ca să mergă la baie și se oprește la ușa dormitorului surorii sale. În camera Oliviei, Caitlin observă un jurnal verde pădure pe măsuta de toaletă. Îl ridică. După catifeaua moale și albina aurie brodată pe copertă, își dă seama că e scump. Nu seamănă cu agendele fragile de la vechea papetărie din oraș. Caitlin se pregătește să-l deschidă la prima pagină când sora ei apare în ușă.

Olivia se oprește, strângând din ochi când o surprinde pe Caitlin. Nu e furioasă; Olivia nu se înfurie. Ea este încredere și compasiune. Hotărâre și zahăr. Fără cuvinte, întinde mâna, cu palma în sus. Cu obrații în flăcări și cu sentimentul de vinovăție rotindu-i-se în stomac împreună cu picnicul și popcornul, Caitlin renunță la jurnal, dar își face curaj să întrebe de unde provine.

— Nu e un jurnal, e o agendă, o corectează Olivia, pentru că jurnalele sunt pentru fetițe; agendele sunt pentru femeii tinere. Mi-a dat-o un băiat, detaliază ea, așezând-o cu grijă înapoi pe măsuta de toaletă. Băiatul din autobuz.

Asta nu o surprinde pe Caitlin. Uneori, în timp ce Olivia se întoarce acasă după școală de la stația de autobuz, intră în florăria de pe Honeysuckle Avenue și cumpără un mic buchet de flori pentru mama lor. Uneori, pentru că e frumoasă, le primește gratis. O lecție pe care Caitlin a învățat-o de timpuriu este că oamenilor frumoși li se dăruiesc adesea lucruri frumoase. Cum ar fi flori. Sau agende.

— Mi-a spus să scriu totul acolo, zice Olivia.

Caitlin strâmbă din nas.

— Ce să scrii?

— Tot.

Întreabă cine e băiatul.

— Doar un băiat. Olivia zâmbeste ca și cum ar avea un secret și adaugă: Doar băiatul din autobuz.

După aceea, poliția îl va căuta pe Băiatul din Autobuz. Nu-l vor găsi niciodată. Dar îl vor căuta.

În pat, în timp ce o cuprinde somnul, Caitlin își dorește o agendă a ei. Una exact ca a Oliviei. Nu aude găfăitul incitat al bărbatului la ușile franțuzești descuiate de la parter și nici nu-i simte parfumul când se strecoară în liniște în casă. Adorme.

Câteva clipe mai târziu, Caitlin se trezește brusc, smulsă prea brusc din vise. Noaptea este foarte neagră în jurul ei. Nu e sigură ce a trezit-o. Se ridică în capul oaselor în pat și ascultă.

Liniște.

Știe că ceva nu e în regulă. Este un instinct pe care nu-l poate înțelege, dar este la fel de real pentru ea ca și inima care-i bate în piept. Încet, în tăcere, alunecă din pat și pășește tiptil pe podeaua de lemn. Rămâne nemișcată lângă ușă. E deschisă câțiva centimetri. Deși dormitorul ei e cufundat în întuneric, lumina lunii fiind ascunsă de draperiile grele, pe palier există un vitraliu înalt și rotund, care aruncă în spațiul de dincolo de camera ei o strălucire argintie stranie.

Își ține respirația și ascultă. Sub vuietul sângelui care îi zvâcnește în urechi, aude ușa de la dormitorul surorii ei deschizându-se pe coridor. Degetele lui Caitlin se încolăcesc în jurul mânerului rece de alamă, dar un alt instinct o oprește să deschidă ușa mai larg. Pași grei, uniformi, întrerup liniștea. Nu-i aparțin surorii ei. Caitlin nu se mișcă. Nu scoate

niciun sunet. Nu clipește când sora ei îi apare în raza vizuală. La fel face și o siluetă, înaltă și lată, prea înaltă și prea lată pentru a fi altceva decât un bărbat. Groaza este un infern ce urlă în stomacul lui Caitlin. Nu-i poate vedea chipul; este acoperit de o mască venețiană cu nas lung și sprâncene încruntate. E grotesc și suprarealist, precum ceva de la circ. Abia când el o conduce pe Olivia până în capătul scărilor, cuțitul apăsător pe gâtul surorii ei sclipește în lumina lunii.

Frica erupe în pieptul lui Caitlin, o flacăra ce amenință să-i urce pe gât și să-i iasă pe gură într-un țipăt febril. Pentru o clipă, cuțitul dispăre în geanta lui neagră de pe umăr. Bărbatul mascat cuprinde cu o mână înmănușată ceafa Oliviei și o întoarce ușor. Ajunge cu fața spre ușa dormitorului lui Caitlin. Olivia se uită în sus. Privirile li se întâlnesc. Profitând de distragerea atenției lui, Olivia ridică un deget tremurând și îl apropie de buze, transmițându-i surorii sale să păstreze tăcerea. Propriile mâini ale lui Caitlin îi zboară la gură, oprind țipătul care izbucnea ca fiera. Cu spaimă tăcută, îl urmărește pe bărbat cum scoate din geantă o a doua mască venețiană și o pune pe fața Oliviei. Are un model verde-închis cu auriu, la fel ca agenda. Cu cuțitul lipit iar de gât, Olivia este dusă în jos, pe scări. Caitlin se gândește la soarele care apune și se afundă sub orizont. Disparând în întuneric.

Câteva clipe mai târziu, aude ușa din spate deschizându-se și apoi închizându-se. Simte finalitatea în măduva oaselor. Mai rămâne o vreme în picioare, retrăind imaginea surorii ei apăsându-și un deget pe buze. Nu e sigură cât timp rămâne paralizată în pragul ușii înainte ca vraja să fie în sfârșit ruptă și ea să se retragă în siguranța distrusă a dormitorului. Se ghemuiește sub așternuturi, tremurând ca un câine abandonat.

E singură.

Nu prea înțelege ce înseamnă singurătatea. Dar va înțelege. În lunile și anii următori, va ajunge să înțeleagă prea bine *singurătatea*.

Trec ore bune până să se întoarcă părinții lor. Sunt veseli, căci noaptea lor a fost un vârtej de vin roșu, mâncare bună și conversație plăcută. E aproape unu dimineața când urcă scările să-și verifice fetele. Chiar dacă dormitorul Oliviei este cel mai îndepărtat, mama lor se uită mai întâi în camera ei. Nu o îngrijorează să găsească patul gol, convinsă că fiicele ei sunt înghesuite împreună, cu membrele încolăcite, în camera lui Caitlin.

Verifică. O găsește pe cea mai mică, și numai pe cea mai mică, palidă și tremurând. Povestea lui Caitlin despre un bărbat mascat cu un nas lung, despre un cuțit, despre un jurnal secret și despre Băiatul din Autobuz, despre un soare care apune și despre Olivia furată în noapte, este bâlbâită și prea rapidă. Dacă nu ar fi patul gol al primei ei născute, mama lor nici nu ar crede-o.

Ceea ce urmează este o pâclă de zgomot și lumină artificială, iar poliția se înghesuie în casa lor, împărștiindu-se peste tot ca furnicile. Olivia a dispărut. Agenda ei a dispărut și ea. Tatăl lor îi promite lui Caitlin că Olivia se va întoarce. Că mama ei va înceta să emită sunetele aceleaperate, anamalice. Că totul va fi bine. Caitlin nu răspunde. Nu răspunde pentru că ea știe adevărul, îl simte în fiecare bătaie a inimii, în fiecare respirație, chiar și în roșul-aprins al propriului sânge: sora ei nu se va mai întoarce niciodată acasă.

1

Vara

Caitlin Arden

ESTE ULTIMA ZI A ANULUI ȘCOLAR. COPIII AU PLECAT scoțând chiote vesele provocate de venirea vacanței de vară. A mai rămas doar una dintre elevele mele din clasa a cincea. Mă uit la ceas. Mama ei a întârziat 40 de minute. Doamna care supraveghează clubul afterschool s-a mai plâns și înainte că familia lui Natalie profită și nu ajunge niciodată la timp să-și ia fiica. Deoarece clubul afterschool nu funcționează în ultima zi a trimestrului, suntem doar eu, Natalie și domnișoara Jones în clasa de alături.

Natalie desenează și nu pare deloc tulburată de absența mamei sale. Mă las pe vine lângă fetiță și îi ofer cel mai larg zâmbet al meu; nu e ea de vină pentru întârzierea constantă a propriilor părinți.

— E un desen frumos, o laud.

Ea radiază.

— Este familia mea la plajă. Vara asta mergem în Grecia.

În desenul ei sunt două siluete mari și două mici, alcătuite din linii. Cea mai mică dintre ele, cu fusta roz și părul roșu, stă singură, plasată deoparte în colțul cel mai îndepărtat al paginii. Arăt spre ea.

— Și ea cine este?

— Sora mea mai mică, Charlotte.

Oftează și ia un creion albastru ca să coloreze marea.

— E *foarte* enervantă.

Mă uit la desen și, chiar dacă e doar un desen de copil, simt o împunsătură de tristețe pentru figura singură de pe nisip. E inevitabil ca surorile să se certe, mai ales la vârsta asta. Probabil că nu ar trebui să comentez, dar cuvintele mi se ridică dintr-un loc melancolic din piept:

— Știi, spun încet, astfel încât ea trebuie să se oprească din ceea ce face ca să mă asculte. Să fii soră mai mare este foarte important.

Ochii ei se îngustează.

— De ce?

— Sora ta mai mică se uită la tine cu admirație. Te iubește foarte mult.

Trag aer în piept. Mă gândesc la Olivia.

— Probabil că ești cea mai bună prietenă pe care o va avea vreodată.

Nasul ei mic se încrețește în timp ce fata se gândește. Se uită în jos la desenul ei și-și trece ușor un deget peste sora ei tristă și singură. Când își ridică din nou privirea, fața îi este luminată de curiozitate.

— Aveți o soră, domnișoară Fairview?

Întrebarea ei, în toată inocența sa moale, mă sfâșie, iar răspunsul mi se blochează în gât. Nu este chiar atât de simplu ca da sau nu. Nu a mai fost din ziua în care Olivia a fost răpită.

— Îmi pare rău că am întârziat! Scuze!

Tresar auzind vocea unei femei și mă întorc spre ea. Ea străbate clasa. Cum Natalie s-a înscris târziu, este prima dată când

o întâlnesc pe mama ei. Poartă colanți de yoga Lululemon, iar părul roșcat îi e strâns într-o coadă de cal scurtă.

— Și în ultima zi a trimestrului. Vă cer scuze!

Când se apropie, am o senzație de recunoaștere pe care nu o pot identifica. O cunosc. *De unde* o cunosc?

— Sper că nu v-am reținut prea mult? Întreabă ea.

Mă ridic în picioare.

— Deloc, răspund, deși ar fi trebuit să-și ia copilul cu 45 de minute în urmă.

— Grozav! Se întoarce spre fiica ei, care a aruncat desenul original și a început altul pe o foaie curată, și o întreabă: I-ai dat domnișoarei...?

Se uită la mine și face o figură care cred că este un fel de scuză pentru că mi-a uitat numele.

— Fairview, completez.

— Fairview! repetă ea tare, de parcă ar striga bingo la o gală. Își sprijină mâna pe capul fiicei sale și o mângâie pe coada împletită lungă, blond pal, înainte să adauge: I-ai dat domnișoarei Fairview cadoul?

Natalie dă din cap, dar nu se uită în sus.

— Mi l-a dat. E foarte frumos. Mulțumesc! spun, gândindu-mă la cana frumoasă din ceramică crem și la ciocolata belgiană.

Am atât de multe căni – de Crăciun și la sfârșitul fiecărui an școlar mi se dăruiesc zeci, majoritatea cu „Cea mai bună profesoară din lume” imprimat pe ele. Mă simt vinovată că nu le pot păstra pe toate, dar cel puțin magazinul local de caritate e bine aprovizionat.

— Cu plăcere! spune ea, cu privirea fixată în a mea de parcă și ea ar încerca să mă plaseze undeva. Eu sunt Laura.

Și senzația e dintr-odată lămurită. Laura a fost una dintre prietenele apropiate ale Oliviei de la Școala de Fete Southfield.

Au trecut 15 ani de când am văzut-o ultima dată, la priveghiul pentru aniversarea unui an de la dispariția Oliviei. Familia Laurei s-a mutat după aceea. Ea este o bucată din trecutul nostru, trântită în mijlocul noului meu prezent.

— Mă bucur să te cunosc! spun, rugându-mă să nu mă recunoască și ea la rândul său.

Zâmbește, cu ochii întrebători. Vreau să plece din clasa mea. Astăzi, atât de aproape de cea de-a 16-a aniversare, nu suport să aduc totul la suprafață cu o străină care se va purta de parcă golul pe care Olivia l-a lăsat în viața ei este la fel de mare ca acela pe care l-a lăsat în viața mea.

— E o schiță minunată, îi spune Laura fiicei sale.

Mă uit în jos, recunoscătoare pentru distragere. În acest desen, două fete joacă șotron împreună într-un parc.

— Asta ești tu? o întreabă Laura pe Natalie, arătând spre figura cu părul colorat cu creion galben.

Ea aprobă din cap.

— Și asta e Charlotte, o lămurește ea, întinzând mâna după creionul portocaliu.

Un zâmbet mi se întinde pe față ca mierea caldă.

Laura zâmbește și ea.

— O, dragă, e minunat! Ce surpriză grozavă! Apoi îmi spune: Știi cum e, surorile se ciondănesc mereu, nu-i așa? De fiecare dată când se poartă urât una cu cealaltă, îmi reamintesc că atunci când vor crește vor fi cele mai bune prietene.

Zâmbetul meu șovăie în timp ce un val de dor pentru Olivia începe să crească. Neavând încredere în mine să vorbesc, dau din cap. De obicei mă pricep foarte bine să lupt cu valul de emoții de fiecare dată când mă gândesc la Olivia, dar astăzi, cu o zi înainte de aniversare, mă sfărâm ca un aluat, iar bucăți din mine se desprind la cea mai mică atingere.

— Domnișoara Fairview a zis că să fiu soră mai mare e foarte important, pentru că eu sunt cea mai bună prietenă pe care o s-o aibă vreodată Charlotte, rostește Natalie.

Laura se uită fix la mine. A încetat să mai mângâie părul lui Natalie. Pentru că acum mă vede. Mă vede *cu adevărat*. A urmat dâra de firimituri prin pădurea încălțită și a ajuns la căsuța de turtă dulce.

— Caitlin? rostește în șoaptă. Caitlin Arden?

Grozav!

Privirea îmi zboară spre Natalie. Dar acum ea nu ne mai acordă atenție. Pentru ea, discuția e îngrozitor de plictisitoare, având loc între doi adulți îngrozitor de plictisitori, mult deasupra capului ei. Totuși, mă îndepărtez de ea către catedră, pentru că nu vreau să folosească numele ăsta în fața altor elevi, în caz că se întâlnește cu alți părinți. Aici, la școală, eu sunt domnișoara Fairview, profesoară la clasa a cincea. În orice altă parte nu pot scăpa de faptul că sunt Caitlin Arden, sora fetei Arden dispărute. Încep să aranjez culegerile de exerciții într-o grămadă ordonată, pentru ca Laura să nu vadă cum îmi tremură mâinile.

— Caitlin, nu-i așa? insistă ea.

— Da.

E șocată.

— Eu sunt Laura, am cunoscut-o pe...

— Știu.

Tăcere.

Am nevoie de toată voința ca să nu mă întorc și să ies grăbită din încăpere. Nu pot face asta. Am nevoie de un motiv să scap. Acum.

— Îmi pare rău că nu te-am recunoscut, adaugă ea, examinându-mă ca și cum aș fi un exponat extrem de neobișnuit